॥ ಅಥ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತೆ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ಮುವತ್ತಾನಾಲ್ಕು

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಹಿಂದಿನಧ್ಯಾಯದಲಿ ಉದಿಯ ಮಹಿಮೆಯ ಕುರಿತು । ಆದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳಲಾಯಿತು ।
ಈ ಅಧ್ಯಾಯದಲಾದರೂ ಅದನ್ನೇ ಕುರಿತು । ಮತ್ತು ಗುರುಲಕ್ಷಣಗಳ ಮುಂದುವರೆಸುವಾ ॥ 1

ಅದೇ ಕಥೆಯ ಸಂಗತಿಯನು । ಅದೇ ಉದಿಯ ವೈಭವವ ವರ್ಣಿಸುವೆನು ।
ಸದ್ಯದಲಿ ಕೇಳಿ ಸ್ವಸ್ಥ ಚಿತ್ತದಿಂದಿದನು । ಸುಖ ಸಮಧಾನವೀಯುವದದು ॥ 2

ಕೆಟ್ಟ ರೋಗವದು ಎಲುಬಿನ ವ್ರಣ । ಯಾವ ಉಪಾಯದಿಂದಲೂ ಆಗಲಾರದ್ದು ಶಮನ ।
ಸಾಯಿ ಇತ್ತ ಉದಿಯ ಚರ್ಚನ । ವ್ಯಥೆಯ ನಿರ್ಮೂಲನಗೊಳಿಸಿತು ॥ 3

ಇಂಥ ಅನೇಕ ಉದಿಯ ಕಥೆಗಳದ್ದು । ಉದಾಹರಣಕ್ಕೆಂದು ಹೇಳುವೆನು ಒಂದು ।
ಕೇಳಿದರೆ ಕೌತುಕವೆನಿಸುವದು । ಅನುಭವಪೂರ್ವಕ ಹೇಳುವದರಿಂದ ॥ 4

ನಾಶಿಕ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮಾಲೇಗಾವ ಎಂಬಲ್ಲಿ । ಪದವೀಧರ ಡಾಕ್ಟರನೊಬ್ಬನಿದ್ದನಲ್ಲಿ ।
ಅವನ ಅಣ್ಣನ ಮಗ ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಬಳಲಿ । ಯಾವ ಔಷದದಿಂದಲೂ ಗುಣವಾಗದಾಗಿದ್ದ ॥ 5

ತಾನೂ ವೈದ್ಯರೂ । ನಾನಾ ವಿಧ ಉಪಚಾರ ಮಾಡಿದರು ।
ಕುಶಲ ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯಾ ತಜ್ಞರೂ । ಏನೂ ತಿಳಿಯದೇ ಸೋತರು ॥ 6

ರೋಗವಿದ್ದಿತು ಎಲುಬಿನ ವ್ರಣ । ದುರ್ಧರ ವ್ಯಾಧಿಯಿದು ವಿಲಕ್ಷಣ ।
ಎಷ್ಟೇ ಮಾಡಿದರು ಪ್ರಯತ್ನ । ಯಾವ ಔಷದದಿಂದಲೂ ಗುಣ ಬರದು ॥ 7

ದೇಶಿ ವಿದೇಶಿಯ ಎಲ್ಲ ಉಪಚಾರಗಳು । ಮಾಡಿ ಮುಗಿದವೆಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ।
ಶಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆಯನೂ ಮಾಡಲು । ಒಂದಿಷ್ಟು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ ॥ 8

ಬಾಲಕನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದ । ಆ ವ್ಯಥೆಯನ್ನು ಅವ ತಾಳದಾದ ।
ಕಷ್ಟದಿಂದ ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡು ಪ್ರಾಣ । ಉದ್ವಿಗ್ನ ಮನರಾದರು ಆಪ್ತೇಷ್ಟರು ॥ 9

ಪರಮಾವಧಿಯಾಯಿತು ಉಪಾಯಗಳದು । ವ್ಯಾಧಿ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟದು ।
ಇನ್ನುಳಿಯಿತು ದೈವತ್ವದ ಆರಾಧನೆಯೊಂದು । ಅದನೇ ಮಾಡಿರೆಂದರು ಆಪ್ತೇಷ್ಟರು ॥ 10

ದೇವ ದೇವತೆ ಕುಲಸ್ವಾಮಿಯೊಬ್ಬರೂ । ಉಪಯುಕ್ತರಾಗದಾದರು ।
ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಫಕೀರ ಶಿರಡಿಯಲ್ಲಿರುವರು । ಎಂದು ಜನರಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು ॥ 11

ಆ ಶಿರಡಿಯ ಸಂತಪ್ರವರ । ಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜ ಯೋಗೀಶ್ವರ ।
ಕೇವಲ ದರ್ಶನದಿಂದ ವ್ಯಾಧಿ ಪರಿಹಾರ । ಮಾಡುವದು ಸತ್ಯವೆಂದು ಕೇಳಿದರು ॥ 12

ಸಾಯಿ ದರ್ಶನದ ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತು । ಇದೂ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು ।
ಮಾತಾಪಿತರು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು । ದೇವರ ಹೆಸರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಡಲು ॥ 13

ಎಂದರವ ಮಹಾನ ಫಕೀರನಿರುವನು । ಅವನು ಸ್ವಹಸ್ತದಿಂದ ಉದಿಯ ಹಚ್ಚುವನು ।
ಅದರಿಂದ ದುರ್ಧರ ರೋಗಗಳ ಕಳೆಯುವನು । ಅನುಭವ ನೋಡಲೇನು ಹೋದದ್ದು ॥ 14

ನಡೆಯಿರಿ ಅವನ ಪಾದಕೆ ವಂದಿಸೋಣ । ಈ ಕೊನೆಯ ಉಪಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿನೋಡೋಣ ।
ಇದಾದರೂ ದೂರ ಮಾಡಲಿ ಆ ವ್ಯಾಧಿಯನ । ತರಣೋಪಾಯ ಇದೂ ಒಂದು ॥ 15

ಬಳಿಕ ಆ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು । ಮಾಡಿಕೊಂಡೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧತೆಗಳು ।
ಶಿರಡಿಗೆ ಸತ್ವರ ಬರಲು । ಸಾಯಿ ದರ್ಶನಕೆ ಆತುರರಾಗಿ ॥ 16

ಬಂದ ತಕ್ಷಣಬಾಬಾರ ದರ್ಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು । ಚರಣಕೊಂದಿಸಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗಿದರು ।
ಮಗುವಿನ ದುಃಖವ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು । ಕೈ ಮುಗಿದು ನಿಂತರು ಎದುರಿಗೆ ॥ 17

ವಿಕಲರಾಗಿ ಕೈ ಮುಗಿದು । ಸಾಯಿ ಪಾದಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ।
ಮುಖದಲ್ಲಿ ದೈನ್ಯ ತುಂಬಿದ್ದು । ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿದರು ಸಾಯಿಗೆ ॥ 18

ವ್ಯಥೆಯಿಂದ ಬಳಲುತಿದೆ ಮಗು । ಅದರ ದುಃಖವ ನೋಡಲಾರದಾಗಿದೆ ನಮಗೂ ।
ಹೊಳೆಯದಾಗಿದೆ ಏನೂ ಬುದ್ಧಿಗೂ । ನಮಗಂತೂ ಧೈರ್ಯ ಸಾಲದಾಗಿದೆ ॥ 19

ಪುತ್ರನ ದುಃಖವ ನೋಡಲಾರದೇ । ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥಾ ಬಹಳ ದಣಿದೆ ।
ಅದಕೆ ಅಭಯ ಕರವಿವನ ಶಿರದೆ । ಇಟ್ಟು ವ್ಯಥೆಯ ಕಳೆಯಿರಿ ॥ 20

ತಮ್ಮ ಮಹಿಮೆಯ ಕೇಳಿ । ನಾವು ಓಡಿ ಬಂದೆವಿಲ್ಲಿ ।
ಅನನ್ಯ ಭಾವದಿ ಬಂದೆವೀ ಚರಣಗಳಲಿ । ಜೀವದಾನವ ಯಾಚಿಸುವೆವು ॥ 21

ಆ ಸಾಯಿ ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿ ಅವರಿಗೆ । ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿತ್ತು ಹೀಗೆ ।
ಮಶೀದಿಯ ಆಶ್ರಯಕೆ ಬಂದವರಿಗೆ । ಕಲ್ಪಾಂತದಲೂ ದುರ್ಗತಿ ಎಂಬುದಿಲ್ಲ ॥ 22

ಇನ್ನು ನೀವು ನಿಶ್ಚಿಂತರಾಗಿರಿ । ಉದಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವ್ರಣಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿರಿ ।
ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಹಾಕಿರಿ । ನಾಲ್ಕೆಂಟು ದಿನಗಳಲಿ ಗುಣವಾಗುವದು ॥ 23

ಮಶೀದಿಯಲ್ಲ ದ್ವಾರಾವತಿಯಿದು । ಯಾರ ಕಾಲು ಇದರ ಭೂಮಿಯ ಮುಟ್ಟುವದು ।
ಕೂಡಲೇ ಕ್ಷೇಮ ಆರೋಗ್ಯವಾಗುವದು । ಇದರ ಪ್ರತೀತಿ ನಿಮಗೂ ಬರುವದು ॥ 24

ಇಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಅರಾಮಾಗಿಲ್ಲ । ಹೀಗೆ ಕಾಲ ತ್ರಯಗಳಲ್ಲೂ ಆಗುವದಿಲ್ಲ ।
ಈ ಮಶೀದಿಯ ಮೆಟ್ಟಲೇರಿದವರೆಲ್ಲ । ಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರಾಗುವರು ॥ 25

ಬಳಿಕ ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಯನಾಂತು । ವ್ಯಥಿತನನು ಎದುರಿಗೆ ಕೂಡ್ರಿಸಲಾಯಿತು ।
ಕಾಲ ಮೇಲೆ ಬಾಬಾರ ಹಸ್ತ ಆಡಿತು । ಕೃಪಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿದರಾಗ ॥ 26

ಈ ವ್ಯಥೆ ದೈಹಿಕವಿರುವದು । ದೈವಿಕವೇ ಇದ್ದರೂ ಅದು ।
ಅಥವಾ ದುರ್ಧರ ಮಾನಸಿಕದ್ದಿದ್ದು । ಅದೆಲ್ಲ ದರ್ಶನದಿಂದ ಸಮೂಲ ದೂರವಾಗುವದು ॥27

ನೋಡಿದಾಗ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಮುಖ । ಕೂಡಲೇ ಕರಗಿತೆಲ್ಲ ದುಃಖ ।
ರೋಗಿಗಾಯಿತು ಪರಮಸುಖ । ವಚನ ಪಿಯೂಷ ಪ್ರಾಶನದಿಂದ ॥ 28

ಮುಂದೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು । ನಾಲ್ಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಿಂತರು ।
ಕಡಿಮೆಯಾಗತೊಡಗಿತು ವ್ಯಾಧಿಯಾದರೂ । ಸಾಯಿ ಚರಣದಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಉಂಟಾಯಿತು ॥ 29

ಆಮೇಲೆ ಅವರು ಮೂವರೂ । ಬಾಬಾರ ಅನುಮೋದನೆ ಪಡೆದರು ।
ಆನಂದಿತರಾಗಿ ತಿರುಗಿ ಹೋದರು । ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ತಮ್ಮೂರಿಗೆ ॥ 30

ಈ ಚಮತ್ಕಾರ ಚಿಕ್ಕದೇನು । ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿತು ಎಲುಬಿನ ವ್ರಣವನು ।
ಉದಿ ಮತ್ತು ಕೃಪಾದೃಷ್ಟಿಯನು । ಬೀರುವದೇ ಅಪೂರ್ವ ಉಪಚಾರ ॥ 31

ಹೀಗೆ ಈ ಮಹಾಪುರುಷದರ್ಶನ । ಭಾಗ್ಯದಿಂದ ಲಭಿಸಲು ಆಶ್ವಾಸನ ।
ಕಲ್ಯಾಣಕಾರಕ ಆಶೀರ್ವಚನ । ಅದರಿಂದಲೇ ವ್ಯಾಧಿಯ ನಿರ್ಮೂಲನ ॥ 32

ಹೀಗೆ ಕೆಲದಿನ ಕಳೆದು । ವ್ರಣಕೆ ಉದಿಯನು ಹಚ್ಚುತಾ ಸೇವಿಸುತಿದ್ದು ।
ಗಾಯ ಒಣಗಿ ತುಂಬಿ ಬಂದು । ಹುಡುಗ ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾದ ॥ 33

ಕೇಳಿದನು, ಮಾಲೇಗಾವದಲಿರುವ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪನಿಗೆ । ಉತ್ಸುಕತೆಯಾಯಿತು ಸಾಯಿ ದರ್ಶನದ ಬಗ್ಗೆ ।
ಎಂದು ಕೊಂಡು ಮುಂಬಯಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗುವಾಗ್ಗೆ । ಈ ಇಚ್ಛೆಯ ಪೂರೈಸಿಕೊಳಬೇಕು ॥34

ಮುಂದೆ ಹೊರಟಾಗ ಮುಂಬಯಿಗೆ । ಮಾಲೇಗಾವ ಮತ್ತು ಮನಮಾಡಗಳೊಳಗೆ ।
ಯಾರೋ ವಿಕಲ್ಪ ಹುಟ್ಟಿಸಿದರವರ ಮನದೊಳಗೆ । ಅದರಿಂದ ಶಿರಡಿಯಾತ್ರೆ, ನಿಂತಿತು ॥ 35

ಸತ್ಕಾರ್ಯದ ರೀತಿಯೇ ಹೀಗೆ । ಕುತ್ಸಿಕ ಜನ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುವರು ಮೊದಲಿಗೇ ।
ಆದರೆ ಬಲಿಬೀಳದೇ ಲೋಕ ಪ್ರವಾದಗಳಿಗೆ । ಕೊನೆಗೆ ಸದ್ಗತಿ ಅವರಿಗೆ ॥ 36

ಬಳಿಕ ಸಂತದರ್ಶನವ ತ್ಯಜಿಸಿ ಹಾಗೇ । ನೆಟ್ಟಗೇ ಹೋದರು ಮುಂಬಯಿಗೆ ।
ಉಳಿದ ರಜೆಯನು ಅಲೀಬಾಗದೊಳಗೆ । ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರು ॥ 37

ಈ ರೀತಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಗಿ । ಮೂರು ರಾತ್ರಿಯಲಿ ಸಾಲಾಗಿ ।
'ಇನ್ನೂ ಅವಿಶ್ವಾಸವೇ ನನ್ನಲ್ಲಿ' । ನಿದ್ರೆಯಲೀ ಮಾತು ಕೇಳಿಸುತಿತ್ತು ॥ 38

ಬಿಟ್ಟೂ ಬಿಡದೇ ಈ ಅಶರೀರ ವಾಣಿಯ ಕೇಳಿ । ಡಾಕ್ಟರ ವಿಸ್ಮಿತನಾದ ಮನದಲಿ ।
ಹಿಂದೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ಶಿರಡಿಯ ಪ್ರಯಾಣವನಲ್ಲಿ । ಅನ್ವರ್ಥ ಧ್ವನಿ ಎನಿಸಿತು ॥ 39

ಆದರೊಬ್ಬನಿಗೆ ದೂಷಿತ ಜ್ವರ । ಅವನಿಗೆ ಈ ಡಾಕ್ಟರರದೇ ಉಪಚಾರ ।
ಅವನಿಗೆ ಅರಾಮಾದ ನಂತರ । ಕೂಡಲೇ ಹೊರಡುವದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು ॥ 40

ಆದರೆ ಆ ಪ್ರಖರವಾದ ಜ್ವರ । ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟದು ಮಾಡಿದರೂ ಎಂಥ ಉಪಚಾರ ।
ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಕಾಣದು ಇಳಿತರ । ಅದರಿಂದ ಬೇಗ ಹೊರಡುವದಾಗಲಿಲ್ಲ ॥ 41

ಬಳಿಕ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮನದಲ್ಲಿ । ಇಂದೇ ಇವನಿಗೆ ಜ್ವರ ನಿಂತಲ್ಲಿ ।
ಶಿರಡಿಗೆ ಹೊರಟು ಬಿಡುವೆ ನಾಳೆ । ಕ್ಷಣದ ವಿಲಂಬವ ಮಾಡದೇ ॥ 42

ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ದೃಢ ಸಂಕೇತ । ಪ್ರಹರ ಪ್ರಹರಗಳಿಗೆ ಜ್ವರ ಇಳಿಯುತ್ತ ।
ಸಫಲವಾಯಿತು ಅವರ ಅಭೀಷ್ಟ । ಡಾಕ್ಟರ ಶಿರಡಿಗೆ ಹೊರಟರು ॥ 43

ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದಂತೆ ಶಿರಡಿಗೆ ಹೋದರು । ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಚರಣಗಳಿಗೊಂದಿಸಿದರು ।
ಬಾಬಾರೂ ಒಳಗಿದ್ದ ಅನುಭವವ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು । ನಿಜಸೇವೆಯ ಚಿತ್ತವನಿಸಿರಿಕೊಂಡರು ॥ 44

ಮಸ್ತಕದಲಿ ಆಶೀರ್ವಾದದ ಹಸ್ತವನಿಟ್ಟು । ಉದೀ ಪ್ರಸಾದವನು ಕೊಟ್ಟು ।
ಅದರಿಂದ ಡಾಕ್ಟರ ಮನದಿ ವಿಸ್ಮಯಪಟ್ಟು । ಬಾಬಾರ ಅಗಾಧಮಹಿಮೆಯನು ಕಂಡು ॥45

ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನಿಂತರಲ್ಲಿ । ತಿರುಗಿ ನಡೆದರು ಆನಂದ ತುಂಬಿದೆ ಮನದಲ್ಲಿ ।
ಮುಂದೆ ಹದಿನೈದೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ । ವಿಜಾಪುರಕೆ ವರ್ಗವಾಯಿತು ಬಡತಿ ಸಿಕ್ಕು ॥ 46

ಅಸ್ತಿವ್ರಣದ ಕಾರಣದಿಂದ । ಸಾಯಿ ದರ್ಶನಲಾಭ ಪಡೆದ ।
ಸಂತ ಚರಣದ ಸವಿಯುಂಡ । ಕೊನೆವರೆಗೆ ಅದನೇ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡ ॥ 47

ಒಮ್ಮೆ ಡಾಕ್ಟರ ಪಿಳ್ಳೆಯವರು । ನಾರು ಹುಣ್ಣಿನಿಂದ ಪೀಡಿತರಾದರು ।
ಜೀವಕ್ಕೇ ಬೇಸತ್ತರವರು । ಒಂದರ ಬಳಿಕೊಂದು ಏಳು ಹುಣ್ಣುಗಳಾದಾಗ ॥ 48

ಬಾಬಾರದು ಅವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮ ಬಲು । 'ಭಾವೂ' ಎಂದೇ ಅವರನು ಸಂಭೋದಿಸುತಿರಲು
।ಭಾವೂರ ಕುಶಲ ಕ್ಷೇಮವನು ನಿತ್ಯದಲೂ । ಬಹಳ ಮಮತೆಯಿಂದ ಕೇಳುತಿದ್ದರು ॥ 49

ಸಂಜೆ ಮುಂಜಾವು ಮಶೀದಿಯಲಿ । ಭಾವೂರ ಸ್ಥಳ ಕಟಕಟೆಯ ಹತ್ತಿರದಲಿ ।
ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಭಾವೂನ ಜೊತೆಯಲಿ । ಬಹಳಷ್ಟು ಮಾತಾಡುತಿದ್ದರು ॥ 50

ಚಿಲುಮೆ ಎಳೆಯುವಾಗ ಭಾವೂಬೇಕು । ಬೀಡಿ ಸೇದುವಾಗ ಭಾವೂ ಬೇಕು ।
ನ್ಯಾಯ ನೀಡುವಾಗ ಭಾವೂ ಬೇಕು । ಭಾವೂ ಹತ್ತಿರವಿರದೇ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ ॥ 51

ಹೀಗೆ ಅವರ ಸಂಗತಿ ಇರಲಾಗಿ । ಹುಣ್ಣಿನ ನೋವು ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ ।
ದುರ್ಧರ ದುಃಖೋದ್ವೇಗದಿಂದಾಗಿ । ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದರು ಭಾವೂ ಆಗ ॥ 52

ಇಂಥ ದಾರುಣ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ । 'ಸಾಯಿ' ನಾಮಸ್ಮರಣ ಮುಖದಲಿ ।
ಈ ಯಾತನೆ ಸಾಕಿನ್ನು ಮರಣ ಬರಲಿ । ಎಂದು ಸಾಯಿಗೆ ಶರಣು ಬಂದರು ॥ 53

ಈ ದುಃಖ ಭೋಗಿಸಿ ಬೇಸತ್ತಿರುವೆ ಬಹಳ । ಎಷ್ಟೊಂದು ವ್ರಣಗಳು ಮೈಗೆಲ್ಲ ।
ಇನ್ನಿದನು ನನ್ನಿಂದ ತಡೆಯಲಾಗುವದಿಲ್ಲ । ಎಂದು ಬಾಬಾರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸಿದರು ॥54

ಶುದ್ಧಾಚರಣೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತಿದ್ದು । ಏಕೆ ನನಗೀ ದುಃಖಾವಸ್ಥೆ ಬಂದದ್ದು ।
ದುಷ್ಕರ್ಮದತ್ತ ಹೊರಳಿಯೂ ನೋಡದಿದ್ದು । ಏಕೆ ಈ ಪಾಪ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ॥ 55

ಮರಣಪ್ರಾಯ ಈ ನಾರಿನ ವೇದನೆ । ತಡಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟಿಲ್ಲ ನನಗಿನ್ನು ಸಹನೆ ।
ಇದಕಿಂತಲೂ ನನಗೆ ಬರಲಿನ್ನು ಮರಣ । ಮುಂದೆ ಮತ್ತಿದನು ಭೋಗಿಸೇನು ॥ 56

ಇದನು ಭೋಗಿಸದ ಹೊರತು ಗತಿ ಇರದು । ಇದಕೆ ಮತ್ತೆ ಜನ್ಮಗಳ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುವದು ।
ಪ್ರಾರಬ್ಧಯೋಗವೆಂದೂ ತಪ್ಪದು । ನಾಮಂದಮತಿಯು ಇದ ತಿಳಿದಿರುವೆ ॥ 57

ಸುಖದಿಂದ ಪಡೆಯುವೆನು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಜನ್ಮ । ಆಗ ನಾ ಭೋಗಿಸುವೆ ನನ್ನ ಈ ಕರ್ಮ ।
ಮಾಡಿರಿ ನನಗಿದೊಂದು ಧರ್ಮ । ಈ ಜನ್ಮದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿರಿ ॥ 58

ಇನ್ನು ಈ ಜನ್ಮದ ಜೀವನ ಸಾಕು । ಈ ಜೀವ ಪ್ರಾಣದಿಂದ ನನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು ।
ಇದೊಂದೇ ನನಗೆ ನೀವು ದಯಪಾಲಿಸಬೇಕು । ಈ ಭೋಗಿಸುವದನ್ನು ಬಿಡಿಸಬೇಕು ॥59

ಸಿದ್ಧಿರಾಜನು ಕೇಳಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನಿಂತು । ಅಂತಃಕರಣ ದಯೆಯಿಂದ ತುಂಬಿತು ।
ಡಾಕ್ಟರ ಪಿಳ್ಳೆಯವರ ಮೇಲೆ ವರ್ಷಿಸಿದರೆಂತು । ಕರುಣಾಮೃತವನದ ಸೇವಿಸಿರಿ ॥ 60

ಬಳಿಕ ಆ ಭಕ್ತಕಾಮ ಕಲ್ಪದ್ರುಮ । ನೋಡಿ ದುಃಖಾವಸ್ಥೆ ಪರಮ ।
ಮಾಡಲದರ ಉಪಶಮ । ಏನು ಉಪಕ್ರಮವ ಹೂಡಿದರು ॥ 61

ದೀಕ್ಷಿತರು ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಹೇಳಿದರು । ತಿಳಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯ ಕೇಳಿ ಬಾಬಾ ಅವರು ।
ಅವನಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೇಳು ಎಂದರು । "ನಿರ್ಭಯನಾಗಿರು ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ" ॥ 62

ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿರೆಂದರು ಮತ್ತೂ । "ಏತಕೆ ವಿಚಾರ ಜನ್ಮಗಳ ಹತ್ತು ।
ಭೋಗಿಸಿದರೆ ಸಾಕು ದಿನಗಳು ಹತ್ತು । ಭೋಗಿಸುವಾ ಪರಸ್ಪರ ವಿಭಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ॥ 63

ಮೋಕ್ಷ ಸ್ವಾರ್ಥ ಅಥವಾ ಪರಮಾರ್ಥ । ಇವುಗಳ ನೀಡಲು ನಾನಿರಲು ಸಮರ್ಥ ।
ಇದುವೇ ಏನು ನಿನ್ನ ಪುರುಷಾರ್ಥ । ಅನರ್ಥದ ಮರಣವ ಬಯಸುತಿರುವಿ ॥ 64

ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ ಅವನ । ಭೋಗವ ಭೋಗಿಸಿಯೇ ಮುಗಿಸೋಣ ।
ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವನ । ಹೀಗೆಲ್ಲ ಭಯಪಡಬಾರದೆಂದೂ" ॥ 65

ಡಾಕ್ಟರನನ್ನು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ । ಕೂಡಲೇ ತಂದರು ಮಶೀದಿಯಲ್ಲಿ ।
ತಮ್ಮ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಇದ್ದ ತೆಕ್ಕೆಯ ತೆಗೆದು ತಮ್ಮ ಕೈಲಿ । ಬಾಬಾ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು ॥ 66

ಇಟ್ಟರು ತಮ್ಮ ಬಲಬದಿಯಲ್ಲಿ । ಫಕೀರ ಬಾಬಾ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ।
ಬಾ ಸುಮ್ಮನೇ ಬಿದ್ದುಕೋ ಇಲ್ಲಿ । ಏನೇನೋ ಚಿಂತೆ ಮಾಡದಿರು ॥ 67

ಕುಳಿತುಕೋ ಉದ್ದವಾಗಿ ಕಾಲು ಚಾಚಿಕೊಂಡು । ಯಾವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಆರಾಮವೆನಿಸುವದು ।
ಭೋಗಿಸದೇ ಸಂಚಿತ ಮುಗಿಯದು । ನಿಜವಾದ ಉಪಾಯ ಅದು ಒಂದೇ ॥ 68

ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟ ಸುಖದುಃಖಗಳಿವು । ಕರ್ಮಾನುಸಾರ ಅಮೃತ ಅಥವಾ ವಿಷವಾಗಿರುವವು ।
ಪ್ರವಾಹಪತಿತ ದ್ವಂದ್ವಗಳಿವು । ಅದರ ಹರ್ಷ ದುಃಖಗಳ ಗಣಿಸದಿರು ॥ 69

ಬಂದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಸಹಿಸು । ಅಲ್ಲಾ ಮಾಲಿಕನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇರಿಸು ।
ಅವನ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮನ ತೊಡಗಿಸು । ಅವನೆಲ್ಲ ಚಿಂತೆಯ ಹೊರುವನು ॥ 70

ಚಿತ್ತ-ವಿತ್ತ-ಕಾಯಾ-ಮಾತು । ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಶರಣು ಹೊಕ್ಕು ।
ಯಾವಾಗಲೂ ಅವನನ್ನೇ ನೆನೆಯುತಿದ್ದರೆ ಸಾಕು । ಅವನೇನು ಮಾಡುವನೆಂದು ಕಂಡು ಬರುವದು ॥ 71

ಆಗ ಡಾಕ್ಟರ ಪಿಳ್ಳೆ ಎಂದರು । ಹುಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟುರುವರು ।
ನಾನಾ ಸಾಹೇಬ ಚಾಂದೋರಕರ ಅವರು । ಆದರೂ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಗುಣವಿಲ್ಲ ॥ 72

ಬಾಬಾ ಎಂದರು 'ನಾನಾಅವ ಹುಚ್ಚು । ನೀನು ಸತ್ತು ಹೋಗುವೆ ಮೊದಲು ಆಪಟ್ಟಿಯ ಬಿಚ್ಚು ।
ಇನ್ನು ಕಾಗೆ ಬಂದು ಹೊಡೆಯುವದು ಚುಂಚು । ಬಳಿಕ ನೀ ಆರಾಮಾಗುವಿ' ॥ 73

ಮಾತು ಕಥೆಗಳು ನಡೆದವು ಹೀಗೆ । ಅಬ್ದುಲ್ಲ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ।
ಎಣ್ಣೆ ಹಾಕಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಹಣತೆಗಳಿಗೆ । ಆಗ ಅಕಸ್ಮಾತ ಏನು ನಡೆಯಿತೆಂದರೆ ॥ 74

ಮಶೀದಿ ಮೊದಲೇ ಚಿಕ್ಕದು । ಬಹಳ ಗದ್ದಲವಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರದು ।
ಅಂಥದರಲ್ಲಿಯೇ ವಸತಿ ಪಿಳ್ಳೆಯವರದು । ಅಬ್ದುಲ್ಲನಿಗೆ ಓಡಾಡಲು ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ ॥ 75

ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ನಿಜ ಕಾರ್ಯದಲಿ ದಕ್ಷ । ಹಣತಿಗಳತ್ತಲೇ ಅವನದೆಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಯ ।
ಅದರಿಂದ ಪಿಳ್ಳೆಯವರತ್ತಾಯಿತು ದುರ್ಲಕ್ಷ್ಯ । ಆಗ ವಿಚಿತ್ರ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು ॥ 76

ಅಬ್ದುಲ್ಲಾನಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಿಯಾನು । ಆಗುವದನು ಅವ ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಯಾನು ।
ಪಿಳ್ಳೆಯವರ ಚಾಚಿದ ಕಾಲನು । ತುಳಿದು ಬಿಟ್ಟನು ತಪ್ಪಿ ॥ 77

ಮೊದಲೇ ಕಾಲಿಗೆ ಊತವಿತ್ತು । ಅದರ ಮೇಲೆಯೇ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾನ ಕಾಲು ಬಿತ್ತು ।
ಪಿಳ್ಳೆಯವರ ಜೀವ ಅತಿ ಕಳವಳಿಸಿತು । ಬೊಬ್ಬೆ ಹೊಡೆದರು ನೋವಿನಿಂದ ॥ 78

ಒಮ್ಮೆಲೇ ಚಿಟ್ಟನೇ ಚೀರಿ । ನೆತ್ತಿಯ ತನಕ ನೋವು ಏರಿ ।
ಬಾಬಾರಿಗೆ ವಿನಂತಿಸಿದರೀ ಪರಿ । ಕರುಣಾಪೂರಿತರಾಗಿ ಕೈಮುಗಿದು ॥ 79

ವ್ರಣ ಒಡೆದು ಹರಿಯತೊಡಗಲು । ಪಿಳ್ಳೆ ಅತ್ಯಂತ ಅಸ್ವಸ್ಥ ಚಿತ್ತದೊಳು ।
ಒಂದೆಡೆ ನಡೆದಿತ್ತು ಅಳು । ಜೊತೆಗೇ ಆತ ಹಾಡತೊಡಗಿದರು ॥ 80

“ಕರಮಕರ ಮೇರೆ ಹಾಲಪರ ತೂ ಕರೀಮ । ತೇರಾನಾಮ ರಹಿಮಾನ ಹೈಔರ ರಹೀಮ ।
ತೂಹೀ ದೋನೋ ಆಲಮಕಾ ಸುಲ್ತಾನ ಹೈ” । ಜಂಹಾಮೆ ನುಮಾಯಾ ತೇರೀ ಶಾನ ಹಣ್ಯೆ ।
ಫನಾ ಹೋನೇ ವಾಲಾ ಹೈಸಬಕಾರೋಬಾರ । ರಹೇ ನೂರ ತೇರಾ ಸದಾ ಆಶಕಾರ ।
ತೂ ಆಶಿಕಕಾ ಸದಾ ಮದದಗಾರ ಹೈ ॥

ತಡೆ ತಡೆದು ಕಳೆ ಬರುತಿತ್ತು । ಜೀವ ಕಳವಳಿಸಿ ದೇಹ ವಿಕಲವಾಯ್ತು ।
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು । ಈ ಆಟವೆಲ್ಲ ಬಾಬಾರದೇ ಎಂದು ॥ 81

ಬಾಬಾ ಎಂದರು “ನೋಡು ಭಾವು । ಈಗ ಹೇಗೆ ಬದಲಿಸಿತು ಬಣ್ಣ” ।
ಪಿಳ್ಳೆ ಅವರಿಗೆ ಕೇಳುತಿದ್ದರು ಕಾಗಣ್ಣ । ಬಂದಿನ್ನೂ ಚಂಚು ಹೊಡೆಯುವದೇ ॥ 82

ಬಾಬಾ ಎಂದರು “ನೀನಿನ್ನು ಹೋಗು । ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ವಾಡೆಯಲಿ ಮಲಗು ।
ಇನ್ನು ಆ ಕಾಗೆ ಬರದೆಂದಿಗೂ । ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಚುಚ್ಚಲು ॥ 83

ಇದೀಗ ಬಂದು ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೇನೇ । ಆ ನಿನ್ನ ಕಾಲು ತುಳಿದವನೇ ।
ಆ ಕಾಗೆ ನಿನ್ನ ಚುಚ್ಚಿದವನೇ । ನಾರಿನ ಬೇರು ಕಿತ್ತು ಬಿಟ್ಟ”॥ 84

ಎಲ್ಲಿಯ ಕಾಕ ಎಲ್ಲಿಯ ಕಾಗೆ । ಪ್ರಕಾರ ನಡೆಯಿತೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ ।
ಕಾಗೆ ಬಂದಿತ್ತು ಅಬ್ದುಲ್ಲಾನ ರೂಪದೊಳಗೆ । ಆ ಮಾತಿಗೆ ಅನ್ವರ್ಥ ಹಚ್ಚಲಾಯಿತು ॥ 85

ಮಾತು ಅಲ್ಲ ಅದು ಬ್ರಹ್ಮ ಲಿಖಿತ । ಕರ್ಮದ ಮೇಲೂ ಗೂಟದ ಜಡಿತ ।
ಒಂದಿಷ್ಟು ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ । ಭಾವೂಗೆ ಹಗುರವೆನಿಸತೊಡಗಿತು ॥ 86

ಉದೀ ಲೇಪನ ಉದಿ ಸೇವನ । ಇದೇ ಔಷಧ ಇದೇ ಅನುಪಾನ ।
ಆಯಿತು ಸಮೂಲ ರೋಗ ನಿರಸನ । ಹತ್ತನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ॥ 87

ಹೊರಟವು ಸಜೀವ ಏಳು ಜಂತುಗಳು । ನೋವಿನೊಳಗಿಂದ ಸಣ್ಣ ತಂತುಗಳು ।
ಶಾಂತವಾದವು ದುರ್ಧರ ವೇದನೆಗಳು । ದುಃಖವು ಅಂತ್ಯಗೊಂಡಿತು ॥ 88

ತಿಳಿದು ಇಂಥ ಚಮತ್ಕಾರಗಳು । ಪಿಳ್ಳೆಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮನದೊಳು ।
ಕಣ್ಣಿಂದ ಸುರಿದವು ಪ್ರೇಮಧಾರೆಗಳು । ಆ ಉದಾರಚರಿತನನು ಕಂಡು ॥ 89

ಬಾಬಾರ ಚರಣಗಳಿಗೆ । ಪಿಳ್ಳೆಹಾಕಿದ ಬಿಗಿಯಾದ ಅಪ್ಪುಗೆ ।
ಕಣ್ಣೀರಿನಲಿ ಕಟ್ಟಿತು ಕುತ್ತಿಗೆ । ಮುಖದಲೊಂದು ಮಾತೂ ಬರಲೊಲ್ಲದು ॥ 90

ಹೇಳಿ ಇನ್ನೊಂದು ಅನುಭವವನು । ಮುಗಿಸುವಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಈ ಉದೀ ಪ್ರಭಾವವನು ।
ಮನದಲ್ಲಿ ಭಾವವಿದ್ದಂತೆ ಇರುವದನು । ಇದೇ ಗ್ರಂಥದ ಗೌರವ ॥ 91

ಒಮ್ಮೆ ಮಾಧವರಾವ ಜೇಷ್ಠ । ಅವರ ತಮ್ಮ ಬಾಪಾಜಿ ಕನಿಷ್ಠ ।
ಹೇಗೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬರಲು ಅರಿಷ್ಠ । ಉದಿಯಿಂದ ಅಭೀಷ್ಟ ಹೊಂದಿದರು ॥ 92

ಈ ಉದಿಯ ಪ್ರಭಾವವು ಹೀಗೆ । ಅದರ ಚಮತ್ಕಾರಗಳ ಬಣ್ಣಿಸಲಿ ಹೇಗೆ ।
ಗ್ರಂಥಿ ಜ್ವರಗಳಂಥೆಲ್ಲ ರೋಗಗಳಿಗೆ । ಅಪೂರ್ವ ಔಷಧ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ ॥ 93

ಇದ್ದಾಗ ಸಾವುಳ ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ । ಪತ್ನಿಗೆ ಬಂದಿತಾಗ ಜ್ವರ ।
ಗ್ರಂಥಿಗಳುದ್ಭವಿಸಿದವು ಕಾಲುಗಳಿಗೆ । ಆಗ ಬಹಳ ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಾತು ಬಾಪಾಜಿಗೆ ॥ 94

ನೋಡಿ ಪತ್ನಿಯಾದದ್ದು ಹೈರಾಣ । ಅಂತೆಯೇ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯೂ ಭಯಾಣ ।
ಬಾಪಾಜಿಯಾದ ಭ್ರಾಂತಮನ । ಅವನ ಧೈರ್ಯವೇ ಉಡುಗಿತು ॥ 95

ಅಂಥ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಓಡೋಡಿ ಹೋದ । ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತ ಶಿರಡಿಗೆ ಬಂದ ।
ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಅರುಹಿದ । ತನ್ನ ಸೋದರನ ಮುಂದೆ ॥ 96

ಎರಡು ಗಂಟುಗಳೆದ್ದಿವೆಯೆಂದ । ಕಷ್ಟ ಪಡುತಿರುವಳು ಬಹಳ ಜ್ವರದಿಂದ ।
ನೀವೇ ಬಂದು ನೋಡಿರಿ ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಂದ । ಲಕ್ಷಣ ಸರಿ ಕಾಣಲೊಲ್ಲದು ॥ 97

ಹೀಗೆ ದೈನ್ಯ ತುಂಬಿ ಬಾಪಾಜಿ ಹೇಳಲು । ಮಾಧವರಾಯ ಬೆಚ್ಚಿದ ಮನದೊಳು ।
ಅವನ ಮುಖ ಬಿಳಚಿಕೊಂಡಿತು । ಮನ ಅಸ್ಥಿರವಾಯಿತು ॥ 98

ಬಹಳ ವಿವೇಕಿ ಮಾಧವರಾವ । ಗ್ರಂಥಿ ಎಂದಾಗ ಹೆದರಿದನವ ।
ಗ್ರಂಥಿ ಜ್ವರದ ಅವಿಲಂಬತನವ । ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದೇ ಇರುವದು ॥ 99

ಪ್ರಸಂಗವು ಒಳ್ಳೆಯದಿರಲಿ ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟದ್ದು । ಕಾರ್ಯವು ಇರಲಿ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟ ಎಂಥದ್ದೂ ।
ಮೊದಲು ಸಾಯಿಗೇ ಉಪಾಯ ಕೇಳುವದು । ಶಿರಡಿಯಲಿ ಈ ಪ್ರಥೆಯೇ ಇದ್ದಿತು ॥ 100

ಬಳಿಕವರು ಹೇಳುವರು ಹೇಗೆ । ಆಚರಿಸಬೇಕಲ್ಲ ಅದರ ಹಾಗೇ ।
ಅವರದೇ ನಿವಾರಣೆ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದ ಭಕ್ತರಿಗೆ । ಅಂಥ ಅನುಭವಗಳೆನಿಷ್ಟು ವರ್ಣಿಸಬೇಕು ॥ 101

ಹೀಗಿರಲು ಅದರ ಪ್ರಕಾರ । ಮಾಧವರಾಯ ಮಾಡಿದ ವಿಚಾರ ।
ಮೊದಲು ಹೋದ ಬಾಬಾರ ಹತ್ತಿರ । ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ ॥ 102

ಎಂದರು ಜಯ ಜಯ ಸಾಯಿನಾಥಾ । ನಮ್ಮಂಥ ಅನಾಥರ ಮೇಲೆ ದಯೆ ತೋರು ಸಮರ್ಥಾ ।
ಇದೆಂಥ ಸಂಕಟ ಬಂದಿತು ನೋಡೆನ್ನುತಾ । ಸಾಯಿಗೆ ಶರಣಾಗತನಾಗಿ ॥ 103

ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಯಾರ ಬಳಿಗಿನ್ನು । ನಾವು ಹೋಗೋಣ ಯಾಚಿಸಲಿದನು ।
ದೂರ ಮಾಡು ಆ ಅಬಲೆಯ ಯಾತನೆಗಳನು । ಆಶೀರ್ವಚನವ ನೀಡೆಮಗೆ ॥ 104

ಈ ಸಂಕಟವ ಪರಿಹರಿಸು । ಈ ದುರ್ಧರ ಜ್ವರವ ಶಾಂತಗೊಳಿಸು ।
ಯಾರೆಮಗೆ ರಕ್ಷಕರು ನಿನ್ನ ಹೊರತು । ನಿನ್ನ ಖ್ಯಾತಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳಬೇಕು ದೇವಾ ॥105

ಹೋಗಲು ಅನುಜ್ಞೆಯ ಕೇಳಿದಾಗ್ಯೆ । ಬಾಬಾ ನುಡಿದರು ಅವನಿಗೆ ।
"ಉದಿಯನಿಷ್ಟು ಕಳಿಸಿಕೊಡು ಅವಳಿಗೆ । ಈ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲಿ ಹೋಗುವದು ಬೇಡ ॥ 106

ಯಾವ ಗಂಟು ಜ್ವರ ಯಾರಿಗೆ । ಅಲ್ಲಾ ಮಾಲಿಕ ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಇರುವಾಗ್ಯೆ ।
ಆರೋಗ್ಯ ಹೊಂದುವಳು ಅನಾಯಾಸವಾಗೇ । ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗುವದು ॥ 107

ಮಾತ್ರ ನೀನು ಸೂರ್ಯೋದಯದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ । ಹೋಗಿ ಬಾ ಸಾವುಳ ಬಾವಿಯವರೆಗೆ ।
ಹೋಗುವ ಅವಸರ ಬೇಡ ಈಗ್ಯೆ । ಸ್ವಸ್ಥನಾಗಿ ಇಲ್ಲಿರು ॥ 108

ಹೋಗಿ ಬಾ ನೀ ನಾಳೆ ಬೆಳಗೆದ್ದು । ಬೇಕಿಲ್ಲ ನಿರರ್ಥಕ ಚಿಂತಿಸುವದು ।
ಭಕ್ತಿ ಭಾವದಿಂದ ಉದಿ ಹಚ್ಚಿ ಸೇವಿಸುವದು । ಎಂದಾಗ ನಾವೇತಕೆ ಹೆದರಬೇಕು" ॥ 109

ಕೇಳಿ ಬಾಪೂಜಿ ಹೆದರಿದ । ಅವನು ಬಹಳ ನಿರಾಶನಾದ ।
ಮಾಧವರಾವ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಔಷಧದ ಎಲೆಯಿಂದ । ಈಗೇನೂ
ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಾರದೆಂದು ॥ 110

ಒಂದು ಸಾಯಿಯ ಕೃಪೆಯ ಹೊರತು । ಔಷಧಿಯಲ್ಲಿ ಗುಣವೆಂತು ।
ಈ ಮರ್ಮ ಮತ್ತು ಈ ಗುರುತು । ಮಾಧವರಾಯ ಪೂರ್ಣ ತಿಳಿದಿದ್ದ ॥ 111

ಬಾಬಾರ ಆಜ್ಞೆಯ ವಂದಿಸಿ । ಕೊಟ್ಟರು ಉದಿಯ ಕಳಿಸಿ ।
ಉಳಿದ ಮಾಧವರಾಯ ಸ್ವಸ್ಥಮನವಾಗಿಸಿ । ಬಾಪಾಜಿ ಉದ್ವಿಗ್ನನಾಗಿ ಹೊರಟು ಹೋದ ॥112

ಉದಿಯನ್ನು ನೀರಿಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸಿ ಕುಡಿಸಲು । ಮೈಗೆಲ್ಲ ಅದನು ಲೇಪಿಸಲು ।
ಮೈಗೆಲ್ಲ ಬೆವರು ಬಿಡಲು । ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿಬಿಟ್ಟಿತು ॥ 113

ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ । ಆರಾಮ ಎನಿಸಿತು ಪತ್ನಿಗೆ ।
ಗಂಟು ಮತ್ತು ಜ್ವರವಾಗಿ ಇಲ್ಲದ ಹಾಗೆ । ಬಾಪಾಜಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ॥ 114

ಇತ್ತ ಮಾಧವರಾಯನೆದ್ದು । ಶೌಚ ಮುಖಮಾರ್ಜನಗಳ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ।
ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಸಾವುಳ ಬಾವಿಗೆ ಹೋಗಲೆಂದು । ದರ್ಶನಕೆ ಮಶೀದಿಗೆ ಬಂದರು ॥ 115

ಬಾಬಾರ ದರ್ಶನ ಪಡೆದು । ಚರಣಕ್ಕೆ ವಂದನೆಗೈದು ।
ಉದಿ ಸಮೇತ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದು । ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟ ॥ 116

ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿಯುತಿದ್ದಾಗ ಮಶೀದಿಯದು । ಕೇಳಿಸಿತು ಬಾಬಾ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದು ।
"ಶಾಮಾ ವಿಲಂಬ ಮಾಡಕೂಡದು । ಕೂಡಲೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಾ" ॥ 117

ಅತ್ತಿಗೆ ನರಳುತ್ತಿರಬಹುದು । ಎರಡೆರಡು ಗಂಟುಗಳ ನೋವು ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಬಹುದು ।
ತಳಮಳಿಸುತ್ತ ಬಿದ್ದಿರಬಹುದು । ದಾರಿಯಲಿ ಹಳಹಳಿ ಭಾವನಿಗೆ ॥ 118

ಬಾಬಾ ಏನೋ ಆದೇಶ ನೀಡಿದ್ದು । ಬೇಗನೇ ತಿರುಗಿ ಬಾ ಎಂದೇಕೆ ಹೇಳಿದ್ದು ।
ಅದರಿಂದ ಶಾಮಾ ಹೆದರಿಕೊಂಡು । ಭರಭರನೆ ದಾರಿಯ ಕ್ರಮಿಸಿದರು ॥ 119

ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಸಾವುಳ ಬಾವಿಗೆ । ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ ಮುಟ್ಟುವವರೆಗೆ ।
ಹೊಸಲ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಾಗ್ಯೆ । ಆಶ್ಚರ್ಯವನು ಕಂಡರು ॥ 120

ಯಾವಳಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಗ್ರಂಥಿ ಜ್ವರವಿತ್ತು । ಅವಳು ಚಹ ಮಾಡುತಿದ್ದಳು ಒಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ।
ಮಾಧವರಾಯರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು । ನಿಂತು ಬಿಟ್ಟರು ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರವ ನೋಡಿ ॥ 121

ಆಗ ಬಾಪೂಜಿಗೆ ಕೇಳಲು । ಇವಳಂತೂ ನಿತ್ಯ ವ್ಯವಸಾಯದಲಿ ತೊಡಗಿರುವಳು ।
ಈ ಗುಣವೆಲ್ಲ ಇರುವದು ಬಾಬಾರ ಉದಿಯೊಳು । ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಎಂದು ಬಾಪಾಜಿ ಹೇಳಿದ ॥ 122

ಎಂದ ನಾ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಉದಿ ಕುಡಿಸಿದೆ । ತಿಕ್ಕಿ ತಿಕ್ಕಿ ಮೈಗೆಲ್ಲ ಹಚ್ಚಿದೆ ।
ತತ್ಕಾಲವೇ ಬೆವರಿನಿಂದಾಯಿತು ಮೈಯೆಲ್ಲ ಒದ್ದೆ । ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ॥ 123

ಮುಂದೆ ಸೂರ್ಯೋದಯದ ವೇಳೆಗೆ । ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು ನೆಟ್ಟಗೆ ।
ಗಂಟು ಕರಗಿದವು ಜ್ವರ ಬಿಟ್ಟ ಹಾಗೆ । ಇದೆಲ್ಲ ಮಹಿಮೆ ಬಾಬಾರದು ॥ 124

ಶ್ಯಾಮನಿಗೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯ ನೋಡಿ । ಕೂಡಲೇ ನೆನಪಾಯಿತು ಬಾಬಾರ ನುಡಿ ।
ತಡ ಮಾಡದೇ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ಬಿಡಿ । ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ಮನದಲ್ಲಿ ॥ 125

ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದು । ಚಹ ಕುಡಿದು ಮಾಧವರಾವ ತಿರುಗಿ ಬಂದು ।
ಮಶೀದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಬಾರ ಕಂಡು । ಮೊದಲು ಚರಣಕೊಂದಿಸಿದ ॥ 126

ಎಂದ ದೇವಾ ಏನು ನಿನ್ನಾಟವಿದು । ನೀನೆ ಮನವ ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಳಿಸುವದು ।
ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎಬ್ಬಿಸುವದು । ಮತ್ತೆ ಶಾಂತಗೊಳಿಸುವವನೂ ನೀನೆ ॥ 127

ಬಾಬಾ ಅದಕೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಿತ್ತುದು । "ನೋಡು ಕರ್ಮದ ಗತಿ ಗಹನವಿರುವದು ।
ನಾನು ಮಾಡುವವನೂ ಅಲ್ಲ ಮಾಡಿಸುವವನೂ ಅಲ್ಲದಿದ್ದೂ । ಕರ್ತೃತ್ವವನು ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಕಟ್ಟುವರು ॥ 128

ಕರ್ಮಗಳಾವವು ಘಟಿಸುವವು ಅದೃಷ್ಟವಶದಲ್ಲಿ । ಸಾಕ್ಷೀಭೂತನಾಗಿರುವೆ ಮಾತ್ರ ನಾನಿಲ್ಲಿ ।
ಆಡುವ ಆಡಿಸುವವ ಆ ಅನಂತನಿರುವನಲ್ಲಿ । ಕೃಪಾವಂತನೂ ಅವನೊಬ್ಬನೇ ॥ 129

ನಾನಲ್ಲ ದೇವರು ಅಲ್ಲ ಈಶ್ವರ । 'ಅನಹಲಕ' ನಾನಲ್ಲ ಅಲ್ಲ ನಾ ಪರಮೇಶ್ವರ ।
ನಾನಿರುವದು 'ಯಾದೇಹಕ' ಮಾತ್ರ । ಅಲ್ಲಾನ ದೀನ ದಾಸ ನಾನು" ॥ 130

ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ । ಅವನ ಆಭಾರ ಮನ್ನಿಸಿ ।
ಅವನಿಗೆಲ್ಲ ಭಾರವ ಒಪ್ಪಿಸಿ । ಆಗ ಅವನೇ ಭವಸಾಗರವ ದಾಟಿಸುವ ॥ 131

ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬ ಇರಾಣಿಯವನದು । ಅನುಭವ ಕೇಳಿರಿ ಮಹತ್ವದ್ದು ।
ಅವನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನದು । ಬಾಯಿ ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು ತಾಸು ತಾಸಿಗೆ ॥ 132

ತಾಸುಗಟ್ಟಲೆ ಮೈ ಮಣಿತ ಬಂದು । ಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ ಬಿಗಿದು ಬಿದ್ದು ಬಿಡುವದು ।
ಅತ್ಯವಸ್ಥವಾಗಿ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪುವದು । ಒಂದೂ ಉಪಾಯ ನಡೆಯದದಕೆ ॥ 133

ಅವನ ಒಬ್ಬ ಮಿತ್ರನಿದ್ದ । ಆತ ಉದಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯ ವರ್ಣಿಸಿದ ।
ಎಂದ ಇಂಥ ರಾಮಬಾಣ ಔಷಧ । ಬೇರೆಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಾರದು ॥ 134

ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಪಾರ್ಲೆಗೆ । ಉದಿಯ ಬೇಡಿರಿ ದೀಕ್ಷಿತನ ಬಳಿಗೆ ।
ಇರುವದದು ಅವನ ಸಂಗ್ರಹದೊಳಗೆ । ಅತಿ ಸಂತೋಷದಿಂದಾತ ಕೊಡುವನು ॥ 135

ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಉದಿಯನೊಂದಿಷ್ಟು । ಸಾಯಿ ಸ್ಮರಿಸಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನಿಟ್ಟು ।
ಕುಡಿಸಲು ಶಟೆಬೇನೆ ಹೋಗುವದು ಬಿಟ್ಟು । ಸೌಖ್ಯಾನಂದವನು ಪಡೆಯುವಿರಿ ॥ 136

ಆ ಪಾರಶಿಯವ ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ । ದೀಕ್ಷಿತರಿಂದ ಉದಿ ಬೇಡಿ ತಂದ ।
ಮಗಳಿಗೆ ಕುಡಿಸಿದ ನಿತ್ಯನೇಮದಿಂದ । ಅದರಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ ಹೊಂದಿದಳವಳು ॥ 137

ತಾಸು ತಾಸಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪುತಿದ್ದವಳು । ಉದಿಯಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಆರೋಗ್ಯ ಪಡೆದಳು ।
ಏಳು ಏಳು ತಾಸುಗಳು । ಅಂತರ ಬಿದ್ದಿತು ಅವಳ ಮೂರ್ಛೆಯಲಿ ॥ 138

ತಾಸಿಗೊಮ್ಮೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು । ಏಳು ತಾಸಿಗೊಮ್ಮೆ ಬರುತಿದ್ದು ।
ಮತ್ತೆ ಕೆಲದಿನಗಳ ಕಳೆದು । ಸಮಗ್ರ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು ॥ 139

ಹರ್ದಾದ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಊರೊಂದು । ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವೃದ್ಧ ಗೃಹಸ್ಥನಿದ್ದು ।
ಅವನು ಮೂತ್ರದ ಹರಳಿನ ವ್ಯಾಧಿಯಿಂದ । ಬಹಳ ಬಳಲುತಿದ್ದನು ॥ 140

ಈ ರೋಗಕ್ಕೆ ಶಸ್ತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಬಿಟ್ಟರೆ । ಅದಕಿಲ್ಲ ಉಪಾಯ ಬೇರೆ ।
ಅದಕೆ ಶಸ್ತ್ರ ಪ್ರವೀಣರು ಇದ್ದರೆ । ನೋಡಿರೆಂದು ಜನರೆಂದರು ॥ 141

ರೋಗಿಗೆ ಬಹಳ ಚಿಂತೆ ಹತ್ತಿತು । ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು ।
ಮರಣೋನ್ಮುಖರಂತೆ ಶರೀರ ಬಡವಾಯಿತು । ದುಃಖವು ತಡೆಯದಂತಾಯಿತು ॥ 142

ಶಸ್ತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವದು ಧೈರ್ಯ । ಆದರೆ ಆ ರೋಗಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಸ್ಥೈರ್ಯ ।
ಸುದೈವದಿಂದ ಕಳೆಯಿತವನ ನಷ್ಟಚರ್ಯ । ಆ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿಯ ಕೇಳಿರಿ ॥ 143

ಇತ್ತ ನಡೆದಾಗ ಈ ಪ್ರಕಾರ । ಆ ಗ್ರಾಮದ ಇನಾಮದಾರ ।
ಸಾಯಿಬಾಬಾರ ಭಕ್ತವರ । ಊರಿಗೆ ಬಂದಿರುವದು ತಿಳಿಯಿತು ॥ 1

ಬಾಬಾರ ವಿಭೂತಿ ಅವರ ಹತ್ತಿರ । ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು ಇರುವದು ನಿರಂತರ ।
ರೋಗಾರ್ತರ ಆಪ್ತೇಷ್ಟರು ಅವರ । ಉದಿಕೊಡಲು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವರು ॥ 14

ಇನಾಮದಾರರು ಕೊಟ್ಟ ಉದಿಯನು । ಮಗ ತಂದೆಗೆ ನೀರಿನಲಿ ಕುಡಿಸಿದನು ।
ಐದು ನಿಮಿಷಗಳೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ ಇನ್ನೂ । ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಚಮತ್ಕಾರವಾಯಿತು ॥ 146

ಉದಿ ಪ್ರಸಾದವು ಮೈಯಲ್ಲಿ ಹರಡಿತು । ಮೂತ್ರದಲ್ಲಿಯ ಹರಳು ಒಳಗೇ ಕರಗಿತು ।
ಮೂತ್ರದ್ವಾರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಜಾರಿತು । ಆರಾಮವಾಯಿತು ಕೂಡಲೇ ॥ 147

ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥ ಮುಂಬಾಪುರಿಯವ । ಕಾಯಸ್ಥ ಪ್ರಭು ಜಾತಿಯವ ।
ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಪ್ರಸವ । ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅತ್ಯವಸ್ಥಳಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು ॥ 148

ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉಪಾಯುಗಳ ಮಾಡುತಿದ್ದು । ಗುಣವಾಗುತಿರಲ್ಲ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ।
ಆ ಸ್ತ್ರೀಯ ಜೀವ ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡು । ಅವನಂತೂ ಬಹಳ ಬೇಸತ್ತ ॥ 149

'ಶ್ರೀರಾಮ ಮಾರುತಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ । ವಿಖ್ಯಾತನಾದ ಸಾಯಿಯ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನಿದ್ದ ।
ಈ ಗೃಹಸ್ಥ ಅವನ ಹೇಳಿಕೆಯಿಂದ । ಶಿರಡಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟನು ॥ 150

ಪ್ರಸೂತಿಯ ಸಮಯ ಹತ್ತಿರ ಬರುವದು । ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಹತ್ ಸಂಕಟ ಕಾಲವದು ।
ಒಮ್ಮೆ ಮನದ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು । ಹೊರಟನು ಶಿರಡಿಗೆ ನಿರ್ಭಯನಾಗಿ ॥ 151

ಏನು ಆಗುವದೋ ಆಗಲಿ । ಆದರೆ ಅದು ಬಾಬಾರ ಸನ್ನಿಧಾನದಲಿ ।
ಹೀಗೆ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿ ಮನದಲಿ । ಶಿರಡಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತರು ॥ 152

ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು । ಶಿರಡಿಯಲ್ಲೇ ವಾಸವಾಗಿರಲು ।
ಪೂಜೆ ಅರ್ಚನೆ ಸಾಯಿಯ ಸಹವಾಸದೊಳು । ಇಬ್ಬರೂ ಆನಂದದಲಿದ್ದರು ॥ 153

ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕ್ರಮಿಸಿತು । ಪ್ರಸೂತಿ ಸಮಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿತು ।
ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಚಿಂತೆ ಪ್ರಬಲವಾಯಿತು । ಈ ಸಂಕಟದಿಂದ ಪಾರಾಗುವದು ಹೇಗೆಂದು ॥ 154

ಕೊನೆಗೆ ಪ್ರಸೂತಿಯ ದಿನ ಬಂತು । ಗರ್ಭದ್ವಾರದ ಮಾರ್ಗಕಟ್ಟಿತ್ತು ।
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿಚಾರ ಬಿತ್ತು । ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುವದೆಂದು ॥ 155

ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಯಾತನೆ ಯಾಗತೊಡಗಿತು । ಏನು ಮಾಡಲೂ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು ।
ಮುಖದಲಿ ಬಾಬಾರಪ್ರಾರ್ಥನೆ ನಡೆಯಿತು । ಅವನಲ್ಲದಿನ್ನಾರಿಗೆ ಕರುಣೆ ಬಂದೀತು ॥ 156

ನೆರೆಮನೆಯ ಹೆಂಗಸರೋಡಿ ಬಂದರು । ಬಾಬಾರನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು ।
ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರಿನಲಿ ಉದಿಯ ಕಲಿಸಿದರು । ಕುಡಿಸಿದರದನು ಹೆರುವವಳಿಗೆ ॥ 157

ಐದೇ ಐದು ನಿಮಿಷದಿ । ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ।
ಚೈತನ್ಯ ಹೀನವಾಗಿತ್ತು ಮಗು ಗರ್ಭದಿ । ನಿರ್ಜೀವವಾಗಿ ಹೊರಬಂತು ॥ 158

ಹೋಗಲಿ ಆ ಗರ್ಭದ ಕರ್ಮಗತಿ । ಆದೀತು ಮತ್ತೆ ಗರ್ಭಪ್ರಾಪ್ತಿ ।
ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಪಡೆದಳು ಭಯನಿರ್ಮುಕ್ತಿ । ಆರೋಗ್ಯವಂತಳಾಗುಳಿದಳು ॥ 159

ವೇದನೆ ಇಲ್ಲದೇ ಗರ್ಭ ಪ್ರಸವಿಸಿತು । ಸುಖದಿಂದಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯಿತು ।
ಮಹತ್ ಚಿಂತೆಯ ಕಾಲ ದಾಟಿತು । ಜನ್ಮದ ಋಣಿಯಾದಳು ಬಾಬಾಗೆ ॥ 160

ಮುಂದಿನಧ್ಯಾಯ ಇದಕಿಂತ ರಸಭರಿತ । ಕೇಳಿ ಶ್ರೋತೃಗಳ ಮನ ತುಂಬುತ್ತ ।
ಚಿಕಿತ್ಸಕನದ ಗುಣ ಹೋಗುತ । ಭಕ್ತಿಯ ಜೊತೆ ದೊರಕುವದು ॥ 161

ನಮ್ಮದು ನಿರಾಕಾರದ ಉಪಾಸನೆ । ನಾವು ಕೊಡಲಾರೆವು ದಕ್ಷಿಣೆ ।
ನಾ ಬಾಗಿಸಲಾರೆನು ಶಿರವನೆನೆ । ಮಾತ್ರ ನಾವು ದರ್ಶನಕೆ ಬರುವೆವು ॥ 162

ಕೃತನಿಶ್ಚಯವಿದ್ದರೂ ಹೀಗೆ । ಬಾಬಾರ ಚರಣಗಳ ಕಂಡಾಗ್ಯೆ ।
ದಕ್ಷಿಣೆಯಿತ್ತು ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗೆ । ಎನುವರಿದೇನು ಚಮತ್ಕಾರವೆಂದು ॥ 163

ಉದಿಯ ಅಪೂರ್ವ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ । ನೇವಾಸಕರರ ಭಕ್ತಿ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ।
ಹೇಗೆ ಹಾವಿಗೆ ಕುಡಿಸಿ ಹಾಲು । ಗೃಹಸ್ಥ ಧರ್ಮವ ರಕ್ಷಿಸಿದರು ॥ 164

ಇಂಥವೆಲ್ಲ ಕಥೆಗಳು ಉತ್ತಮ । ಕೇಳಲು ಉಕ್ಕುವದು ಭಕ್ತಿ ಪ್ರೇಮ ।
ಸಂಸಾರ ದುಃಖದ್ದಾಗುವದು ಉಪಶಮ । ಇದಕಿಂತ ಪರಮಸುಖಯಾವುದು ॥ 165

ಆದಕೇ ಹೇಮಾಡನೆನ್ನುವ ವಿನಂತಿಸುತಲಿ । ವಂದನೆಗೈದು ಸಾಯಿ ಚರಣದಲಿ ।
ಪ್ರೇಮ ನೀಡಬೇಕು ಶ್ರೋತೃ ಹೃದಯದಲಿ । ನಿಜ ಸಚ್ಚರಿತೆಯನಾಲಿಸಲು ॥ 166

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದಿತೆ ।
ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೇ । ಉದೀ ಮಹಿಮಾನಾಮ ಚತುಃಸ್ತ್ರಿಶತ್ತಮೋದ್ಯಾಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥